

Arrest

nr. 148 256 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 juni 2013 tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLOIRO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2002 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 januari 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt aan de verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 25 juni 2003 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 27 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard

1.4. Op 30 juni 2006 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 16 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.5. De verzoekster dient op 17 juli 2008 bij het Belgische consulaat-generaal te Casablanca, in Marokko, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D teneinde haar in België gevestigde Marokkaanse echtgenoot te vervoegen.

1.6. Op 13 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van een visum type D. De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 30.022 van 17 juli 2009 de beslissing van 13 maart 2009 vernietigt.

1.7. Op 1 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris belast met Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde), een nieuwe beslissing tot weigering van afgifte van een visum type D.

1.8. Op 9 februari 2011 wordt de verzoekster in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 11 februari 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart deze aanvraag onontvankelijk bij beslissing van 31 maart 2011.

1.10. Op 4 juli 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 16 augustus 2011.

1.11. Op 27 september 2011 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart deze aanvraag ongegrond bij beslissing van 15 mei 2012.

1.12. Op 2 april 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 november 2012, met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissingen werd ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 123.206 van 29 april 2014.

1.13. Op 22 april 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde beslist op 6 juni 2013 om verzoeksters aanvraag dd. 23 april 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

1.15. De gemachtigde beslist op 6 juni 2013 tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

Het betreft de tweede en de derde bestreden beslissing. Deze beslissingen werden gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud model), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 5 juli 2013.

1.16. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2013 is de tweede bestreden beslissing.

1.17. Het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar, hetwelk de derde bestreden beslissing uitmaakt.

De derde bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/114, §1, eerst lid, van de et van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in de volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9.11.2012, aan betrokkene betekend op 10.01.2013”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de vorderingen gericht tegen de beslissing van 6 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (punt 1.14) en tegen de beslissing van 6 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (punt 1.16)

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: *RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (*RvS 7 januari 2015, nr. 229.752*).

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekster sinds 3 januari 2014 werd afgevoerd uit de registers te Antwerpen.

Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingsbesluit) bepaalt het volgende:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Ter terechtzitting werd het bovenstaande in het debat gebracht en werd aan de advocaat van de verzoekster gevraagd het actueel belang bij de gevraagde vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, toe te lichten.

De advocaat van de verzoekster repliceert dat de verzoekster naar Frankrijk is gegaan, alwaar zij werd gevat en werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst. De advocaat van de verzoekster stelt dat het belang behouden blijft wat het bestreden inreisverbod betreft, doch wat de overige beslissingen betreft bevestigt verzoeksters raadsman dat er geen actueel belang meer is.

Het staat dan ook vast dat de verzoekster geen blijk geeft van het vereiste actuele belang bij de vernietiging van de beslissing van 6 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van 6 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring, is wat de voornoemde beslissingen betreft, onontvankelijk. De middelen die tegen deze beslissingen worden aangevoerd, kunnen niet onderzocht worden.

Er dient geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van niet-ontvankelijkheid die de verweerder heeft opgeworpen met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Het belang bij de vordering gericht tegen het inreisverbod van 6 juni 2013 (hierna ‘de bestreden beslissing’ genoemd) staat evenwel niet ter betwisting.

Het beroep is dan ook enkel ontvankelijk wat deze laatste beslissing betreft.

4. Onderzoek van het beroep

De verzoekster voert in een punt B. een middel aan tegen “*het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod*”. De verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

4.1. Het middel is als volgt geformuleerd:

“1.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken misschien wel stelt dat een tijdelijke verwijdering van haar echtgenoot verzoeksters recht op een privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet schendt, maar het is onduidelijk hoe de Dienst Vreemdelingenzaken deze motivering kan volhouden wanneer er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd met een inreisverbod gedurende de duur van drie jaar.

Dat verzoekster namelijk gehuwd is met een man die een definitief verblijfsrecht op het Belgische grondgebied verworven heeft.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verdergezet en verder ontwikkeld¹. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen².

De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing³.

2.

Wanneer verzoekster wil inroepen dat haar recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient zij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Met betrekking tot het bestaan van het gezins- en privéleven stelt de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden⁴.

Er kan dus, gezien het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot, genoeglijk worden aangenomen dat er een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 bestaat. Bovendien staat het onomstotelijk vast dat de ene echtgenoot een definitief recht tot verblijf op het Belgische grondgebied verworven heeft.

Het is eveneens duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinssituatie van verzoekster: zij zal in elk geval niet in België haar huwelijksleven verder kunnen beleven. Men dient echter ook in overweging te nemen dat haar echtgenoot wel degelijk de Marokkaanse nationaliteit heeft, maar dat hij kosten noch moeite gespaard heeft om zich definitief in België te vestigen. Er kan aldus niet van hem verwacht worden dat hij zal terugkeren naar Marokko, het land dat hij jarenlang geleden heeft verlaten om zich definitief in België te vestigen. Aldus, aangezien verzoekster niet langer toegelaten zou worden om in België te verblijven en men redelijkerwijs niet van haar echtgenoot kan eisen dat hij België zou verlaten, valt duidelijk in te zien dat het huwelijksleven van verzoekster ernstige schade zou zijn.

Dat verzoekster aldus genoeglijk kan aantonen dat er een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

3.

Daar het in casu gaat om een eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, moet de Belgische Staat er niet van uitgaan dat er een inmenging is in het gezinsleven van verzoekster.

Na deze vaststelling dient de Belgische Staat echter wel verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

De bestreden beslissing maakt geen enkel gewag van een dergelijk onderzoek, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoekster in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoekster niet verdergezet zou kunnen worden, elders dan in België.

4.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Aan een echtgenote voor de duur van drie jaar de toegang ontzeggen tot het land waar haar echtgenoot definitief gemachtigd werd tot verblijf, getuigt bovendien ook niet van een redelijke of proportionele beslissing, zodat de Belgische Staat eveneens handelt met miskennis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991);*
- *de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel;*
- *artikel 8 EVRM.*

De kritiek van de verzoekende partij heeft integraal betrekking op de toepassing van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij herhaalt dat de tijdelijke scheiding van haar echtgenoot geen schending betekent van artikel 8 EVRM. Het staat de verzoekende partij vrij om de opheffing/schorsing van het inreisverbod te vragen m.o.o. gezinshereniging o.g.v. artikel 74/12 §1 Vreemdelingenwet : "De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. "

De verzoekende partij heeft in het verleden nagelaten om het initiatief te nemen om een verblijfsrecht te bekomen o.g.v. artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De procedure o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet werd niet ingevoerd om een verblijfsrecht te bekomen i.f.v. een partner/echtgenoot. Hiervoor bestaat een afzonderlijke procedure in het kader van de gezinshereniging.

"Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eisen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen. " (R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is ont, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid ont zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Aangezien de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, dient zij terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit een aanvraag tot regularisatie/gezinshereniging in te dienen alsook beschikt zij over de mogelijkheid een vraag tot opheffing van het inreisverbod in te dienen.

De verzoekende partij dient de geëigende procedure te volgen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet onder meer worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Het thans bestreden inreisverbod is getroffen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

De verzoekster voert aan dat zij gehuwd is met een man die een definitief verblijfsrecht in het Rijk verworven heeft. Zij betoogt dat de gemachtigde niet kan volhouden dat een tijdelijke verwijdering van haar echtgenoot haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet schendt wanneer haar tegelijk een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar wordt afgeleverd. De verzoekster meent dat – onder meer - de formele motiveringsplicht is geschonden nu in de bestreden beslissing geen enkele afweging wordt gemaakt met betrekking tot haar gezinsleven met haar echtgenoot.

De Raad stelt vast dat het thans bestreden inreisverbod als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerst lid, van de et van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in de volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9.11.2012, aan betrokkene betekend op 10.01.2013"

De verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat niet blijkt dat de gemachtigde bij zijn beslissing om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen, een afweging heeft gemaakt omtrent verzoeksters familiale belangen in België.

Immers wordt aan de verzoekster een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar – dit is de maximale geldingsduur die is voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet - opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldoen door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2012 en betekend op 10 januari 2013.

Nochtans bepaalt artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dat in het geval dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van "maximum" drie jaar. Reeds uit de gehanteerde bewoordingen "*maximum drie jaar*" blijkt dat de gemachtigde de termijn van het inreisverbod kan moduleren naar gelang de "*specifieke omstandigheden*" van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Een specifieke motivering is dan ook vereist om een inreisverbod te treffen waarbij de wettelijke maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). De loutere verwijzing naar het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, kan bijgevolg op zich nog niet verantwoord worden waarom een inreisverbod met een welbepaalde duur (*in casu* de maximumduur van drie jaar) wordt opgelegd.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad dan ook van oordeel dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een 'fair balance'-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, op het moment dat hij de beslissing nam om de verzoekster voor de duur van drie jaar aan een inreisverbod te onderwerpen, onmiskenbaar op de hoogte was van het gegeven dat de verzoekster gehuwd is met een man die over een verblijfsrecht in België beschikt. Dit blijkt onder meer uit de verschillende, onder punt 1 opgesomde, aanvragen die de verzoekster heeft ingediend, eensdeels tot het bekomen van een visum gezinshereniging en anderdeels tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de beslissing van 6 juni 2013 omtrent verzoeksters aanvraag dd. 22 april 2013 wordt omtrent verzoeksters gezins- en privéleven het volgende vermeld:

"Betrokkene verklaart dat zij gehuwd is met de heer E(...) H(...) A(...), die over een verblijfsrecht in België beschikt. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verklaart dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt, nu zij hier haar leven heeft opgebouwd en structuur gegeven. Zij beroept zich hierbij op de bescherming van artikel 8 EVRM, maar de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Er blijkt dan ook dat de gemachtigde, die op 6 juni 2013 eveneens overging tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, het bestaan van het gezinsleven van de verzoekster op zich niet heeft betwist. Waar de gemachtigde blijkens de boven geciteerde beslissing evenwel oordeelde dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen, niet disproportioneel is met verzoeksters gezinsleven in België, stelt de verzoekster zich thans terecht de vraag hoe een dergelijke tijdelijke verwijdering te verzoenen is met het feit dat meteen ook een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd.

In elk geval blijkt niet dat de gemachtigde verzoeksters gezinsleven heeft afgewogen bij het bepalen van de geldingsduur van het bestreden inreisverbod. Waar de vaststelling dat de verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting op zich wel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan gronden, laat zij de verzoekster echter niet toe de redenen te kennen waarom de gemachtigde het in haar specifieke geval – zoals hierboven geschetst – opportuun of proportioneel heeft geacht om een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar op te leggen.

De bestreden beslissing miskent dan ook de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waar zij met betrekking tot het inreisverbod een geleidingsduur van 3 jaar bepaalt.

De beschouwingen in de nota met opmerkingen doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de voorliggende gegevens, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt, blijkt dat de verzoekster in het verleden wel degelijk reeds – en zelfs tot twee maal toe – het initiatief heeft genomen om een verblijfsrecht te bekomen op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft met name vanuit haar land van herkomst tweemaal een visum type D aangevraagd. Het verweer dienaangaande is dan ook niet dienstig.

Waar de verweerder oppert dat het de verzoekster vrij staat om met het oog op gezinshereniging in toepassing van artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod, merkt de Raad op dat deze mogelijkheid evenwel geen afbreuk aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval, verplichting die vervat zit in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het stond dan ook aan de gemachtigde zelve om een zorgvuldige afweging door te voeren op grond van de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval.

In de mate dat de verweerder, via een verwijzing naar 's Raads arrest nr. 105.706, zou aangeven dat de gemachtigde niet verplicht is om telkens te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van zijn mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod, kan de Raad enkel bevestigen dat een dergelijke formele motiveringsplicht inderdaad niet kan worden gelezen in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Echter, deze problematiek is thans niet aan de orde. Immers beklagt de verzoekster zich niet over het feit dat haar gezinsleven niet in aanmerking zou zijn genomen als een humanitaire grond om af te zien van het opleggen van het inreisverbod, maar wel over het feit dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd hetgeen moeilijk te verzoenen is met een tijdelijk scheiding van haar echtgenoot.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting haar opgelegd bij het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 10 januari 2013, dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. Een inreisverbod kent geen onafhankelijk bestaan los van de geldingstermijn ervan.

Het bestreden inreisverbod dient dan ook in zijn geheel te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 6 juni 2013 waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is wat de derde bestreden beslissing betreft zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve de overige bestreden beslissingen samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het feit dat één van de thans bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE